

קנקן חדש מלא ישן

הפצת מעיינות החסידות

אור מופלא

לרעות בגנים לאור תורת מרן אור שבעת הימים ותלמידיו הק' זיע"א

שנה ב' | גליץ ס'ט | פרשת כי תשא תשפ"ב

אור חדש

אמרות קודש
מרועי החסידות בדורינו

אמרות קודש

מכ"ק אדמו"ר מדינוב שליט"א

ויאמר ה' אל משה וגו' וכתבתי על הלוחות את הדברים אשר היו על הלוחות הראשונים אשר שברת (לד, א). ודרשו חז"ל (שבת פז, א) 'אשר שברת, יישר כחך ששברת, ע"כ. וצ"ב מה המעלה הגדולה ששיבר את הלוחות, ומאי טעמא שהיה צריך לשבר הלוחות שהיה בהם קדושה נוראה, כדכתיב 'והלוחות מעשה אלקים המה', וכי לא די שהיה גזון אותם למשמרת.

ונקדים לבאר את האמור בהפטרה בפרשתנו (מלכים א' יט, כא) ויגש אליהו אל כל העם ויאמר עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים אם ה' האלקים לכו אחרינו ואם הבעל לכו אחרינו. ויש לדקדק, דלכאורה היה לו להוכיחם על מה שעובדים עבודה זרה, ושתי משמע שעיקר התוכחה הוא על מה שפוסחים על שני הסעיפים, ולא על מה שהארץ אשר שלחתנו **ואפשר** לפרש, כי אמרו חז"ל (שבת קד, א) 'קושטא קאי, שיקרא לא קאי'. ויש להתבונן בזה, הלא העולם קיים כבר כמה אלפי שנים, והשקר מתקיים ועומד, ולא די שאין לו קיום אלא מתחוק והולך מדור לדור. רק הענין הוא, ע"פ משי"כ במעשה המרגלים (במדבר יג, טו) ויאמרו באנו אל הארץ אשר שלחתנו וגם זבת חלב ודבש הוא וזה פריה, ופירש"י, 'כל דבר שקר שאין אומרים בו קצת אמת בתחלתו אין מתקיים בסופו, ע"כ. ולפי"ז י"ל, דהא דאמרו דשקר אין לו קיום, היינו רק דבר שהוא שקר גמור בלי שום תערובת של אמת, אולם שקר שיש בו אפילו מעט תערובת של אמת, שפיר יש לו קיום.

נמצא לפי זה, דכל אמת שמעורב בשקר, אפילו במעט, גורם תערובת שקר, זה אינו נותן כח לשקר, ואדרבה מבטל את כח השקר. וזה יש לומר הכונה במאמר חז"ל (שבת יא, א) כל דין הדין דין אמת לאמיתו וכי כאילו נעשה שותף למעשה בראשית, היינו שאינו אמת שיש בו מעט תערובת שקר, אלא הוא אמת וזן ונקי, וזהו מבטל את כח השקר, על כן נחשב כאילו נעשה שותף להקבי"ה במעשה בראשית.

בזה אתי שפיר דברי אליהו 'עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים, דודאי שחטא ע"ז תמור עד מאוד, אבל אילו לא היה שום תערובת טוב ברע, וכל אחד היה עומד בפני עצמו, היטוב ברעו ורעו ברעו בפני עצמו, היה זה בבחינת 'שיקרא לא קאי', ולא היה קיום לע"ז שעבדו, אבל כיון שעירבו הטוב ברע, ופסחו על שתי הסעיפים, זה גרם שהיה לשקר קיום, מחמת האמת שמעורב בו, וע"כ הוכיחם דייקא 'עד מתי אתם פוסחים על שתי הסעיפים', כי בזה גורמים שיהיה לע"ז קיום.

מענה יבואר הטיב, דכאשר ירד משה רבינו מן ההר וראה את המחולות שעושים לע"ז, הבין כי אם יתן עכשיו התורה לבני"י, יעשו בזה עירוב טוב ברע, ויגורם שיהיה לע"ז קיום, אלא התורה צריכה שתהיה אמת לאמיתה לגמרי, בלי שמץ תערובת רע, וע"כ ייבר משה רבינו את הלוחות ולא נגזם, כי רצה להורות לבני ישראל לדורות עולם שמוטב שלא לקבל התורה מאשר לקבל אותה בעירוב טוב ברע ח"ו, וכדמצינו בהלכות ספר תורה, שאפילו אות אחת פסולה או חסירה פוסלת את כל הספר תורה, ואין הולכים בה בתר רוב, כי התורה צריכה שתהיה בשלימות, ע"ד (תהלים טו, ח) 'תורת ה' תמימה'. ועל כן משבח הכתוב את משה רבינו 'אשר שברת, יישר כחך ששברת', כי בזה ששיבר את הלוחות, להורות נתן לבני ישראל לדורות עולם, אשר התורה צריכה להיות בלי שום תערובת ח"ו, רק תורה בטהרתה בשלימות. (שמן למאור, רעד"ר כי תשא תשע"ט, נדפד ע"י מכון 'אור מקדש' בחולקני.)

הנהי את אשר און ורחמתי את אשר ארחם (לג, טו) כמדה שאדם מודר בה מודדין לו

הכלל ידוע אשר התורה מלמדת את האדם דרכים טובים להתנהג בהן, וכמו שהאדם נוהג עם עצמו למטה כן נוהגין עמו למעלה, ואף על פי שאינו כל כך טוב, אף על פי כן כשנוהג את עצמו במידות טובות נוהגים כן עמו למעלה. וזהו חנתי את אשר און, אשר יאמר און את חברות ואעשה עמהם לפנים משורת הדין, אעשה גם אני עמו כן, ורחמתי את אשר יאמר ארחם גם כן הוא בסגנון זה, ואז טוב לו לבריא הנפש והנשמה והגוף. (הרה"ק רבי בנימין זאב מאברין זיע"א)

הנה האסיף תקופת השנה (לד, כב) אסיפת בני ישראל יחד ביו"ט נתון חיובך לכל השנה

מה ששני ישראל מתאספים ביחד ביום טוב, נתון להם התחזקות לכל ימות השנה. (הרה"ק בעל ישמח ישראל מאלכסנדר זיע"א)

נראה אור

אמרות קודש ופנינים
יקדים על פרשת השבוע

כי תשא את ראש בני ישראל

(ל, ב)

התפלל על צער השכינה

על דרך זה, 'תשא' נוטריקון א'דני ש'פתי ת'פתח (תהלים נא, יז), היינו העמדה לתפילה, 'ראש בני ישראל' היינו השכינה קדושה. והענין כדאימא **בכתבי הבעל שם טוב ז"ל** (צוואת הרי"ב ש"א טו) על אמרם ז"ל (ברכות ל, ב) אין עומדין להתפלל אלא מתוך כבוד ראש, פירוש, כשתעמוד להתפלל תתפלל על כבידת הראש, היינו על צער השכינה וכו', עיי"ש. והיינו כמו שאמרו (תניגה טו, ב) בזמן שאדם בצער השכינה מה אומרת קלני מראשי. זהו הפירוש 'כי תשא' היינו כשתעמוד להתפלל, תתפלל 'את ראש בני ישראל' - על כובד הראש היינו צער השכינה כנ"ל, והבן. (דברי ישראל)

זה יתנו כל העובר על הפקודים

(ל, ה)

עיקר העבודה הוא ההתלהבות

דרשו רבותינו ז"ל כמין מטבע של אש הראה לו למושה ואמר כזה יתנו, **שמעתי** משל איש אחד למד אצל צורף אומנותו, ואחר שלמדו האומנות רשם לו ברשימה סדר האומנות ולא רשם לו שישים גזלת של אש בתחלת המלאכה, כי הוא העיקר ואין צריך להזכירו, והוא טעה בזה וסבר וכו', והגמל מובן, כי העיקר כשיש ניצוץ אש להתלהב. (בן פורת יוסף)

כל העובר על הפקודים מכן עשרים שנה ומעלה יתן תרומתו

(ל, ז)

גם על עבירות גדולות ל"ע יש תקנה על ידי תשובה

הנ"ל לרמז בזה גודל מעלת התשובה שלימה. אפילו אם מרד חטא בעבירות גדולות ועבר על הפקודים יש לו תקנה ע"י תשובה. (תפארת שלמה)

העשיר לא ירבה והדל לא ימעט

(טו, ה)

העשיר במצוות אל תנאה והדל במצוות אל תתייאש

דאימא בגמרא 'איזה עשיר השמח בחלקו, י"ל הפירוש ע"י שאמרו חז"ל 'זכה נוטל חלקו וחלק חבריו בגן עדן, לא זכה כו', ואמרו רבותינו ז"ל איזהו עשיר כו, ר"ל שיהא בטוח בעשרו שחבירו לא יטול חלקו בגן עדן רק הוא עצמו ישמח בחלקו הטוב, ואמר הכתוב 'ועשירי', פירוש גם אם אתה במדרגת עשיר שתשמח בחלקך בגן עדן, אעפ"כ לא ירבה, ר"ל לא יחזיק עצמו במדרגה יתירה וגדולה, רק שאינו אלא מחצה כנ"ל. ויהדל לא ימעטי, פירוש הדל במצוות, אעפ"כ לא יתייאש עצמו חלילה לילך שובב בדרך לבו, אלא אעפ"כ ישוב לה, לתת תרומתו ה'. (נועם אלימלך, י"ד כ"א אדר)

כבא אל אהל מועד ומעד מים ולא ימתו או נגשת אל המזבח

לשדת להקטיף אשה לה' (טו, ט)

קודם וזרה ותפילה צריך להשחרר ממדות ורגילות לא טובים

דיים הוא המדות, ורגלים הוא הרגילות, **בבואם אל אהל מועד או נגשתם אל המזבח**, ר"ל לתורה ולהפלה צריכים אתם מקודם לרחוץ עצמכם ולטהר מהמדות ומרגילות לא טובים, ואז"כ תגשו ללמוד ולהתפלל. (הרה"ק רבי משה מקאברין זיע"א)

אך את שבתותי תשמרו

(לא, א)

גם מי שאינו טהור מעוונות ביום השבת ישמח בה'

אפילו מלאכת המשכן ר"ל משכן נקרא על שם (כט, מה) ושכנתי בתוך בני ישראל שהקב"ה שוכן בתוך בני ישראל

